

Nikola
Vondráčková

OHLEDNUTÍ ZPÁTKY

OHLÉDNUTÍ
ZPÁTKY

Nikola Vondráčková

1.

Autobus sjel z dálnice a zamířil do města, které se topilo v tichém dopoledni pracovního dne. Za zvuku skřípění brzd zastavil na zastávce. Vystoupilo deset cestujících. Bylo by jich mnohem více, být to čtvrtá hodina po poledni, kdy se do Chrastavy vracení školáci a pracující.

Mezi těmi, co se dostali do spoje, byl i čtyřiatvacetiletý Adrian Valeš. Po šesti letech se vracel do rodného města. Nevěděl, jestli natrvalo.

Teplé počasí, tak příjemně završující konec září, umožňovalo lidem ze zastávky nespěchat. Snad proto i Adrian ještě chvíli zůstal stát na chodníku, sledující rozklepanou Karosu, jak se vzdaluje po silnici. Byl rád, že je cesta za ním, jelikož řidič, vysloužilý pankáč, uzpůsobil svému vkusu i styl jízdy. Napadlo ho, jestli to nebyla poslední cesta, kterou absolvoval. Jako bývalého stewarda ho při té myšlence zalila hrůza. Rychle ji zaplašil. Přece nemínil navždy zůstat u rodičů. Vydal se známým směrem i se svým kufrem k vilové čtvrti a přemýšlel.

Došel až před dům, kde strávil celé dětství, společně se starším bratrem, který byl nyní na vysoké, a sestrou, u níž přesně nevěděl, kolik jí je let. Co měl nyní před sebou, porovnal s otiskem ve své paměti. Běžově omítnutý patrový dům byl stále zachovalý. Střecha se mu zdála vybledlejší, ale pak mu došlo, že si ani nevzpomíná na barvu

tašek a klidně mohly být vyměněny. Dům nenesl známky toho, že by byl někdo uvnitř. Tím se však nenechal zmást, protože v pubertě nejednou zakusil nemilé překvapení. Když se v noci plížil zvenku, mnohokrát narazil na matku, jak ho čeká v kuchyni. Stromy v zahradě už měly zbarvené první listy. V krátké trávě, kterou otec hrubě posekal, ležela hadice, z níž proudil čůrek vody.

Zašátral v příruční tašce po klíčích. Poštovní schránka s namalovaným symbolem rohu byla plná a tak vše, co vyčuhovalo ven, sebral a dal si do podpaží. Když vytáhl kufr po schodech k hlavnímu vchodu, zjistil, že mu matka nechala na dveřích vzkaz. Podle něj se všichni vrátí domů až po třetí hodině odpoledne. Do té doby se může v klidu zabydlovat. Pořád má volný svůj starý pokoj a kdyby měl hlad, lednička je plná. S pousmáním sejmul lístek ze dveří.

Vešel do místnosti, kde léta přespával, než se odstěhoval do Prahy. Jako první ho zasáhl sterilní pach nového koberce a pracího prášku. Soudě dle kartonových krabic a sušáku na prádlo jeho pokoj sloužil už pár let jako odkladiště a sušárna dohromady. Na jedné skříni ležela bratrova stará kytara a byla jen otázka, proč si ji nevezl s sebou na kolej. Asi od hudby upustil.

Adrian položil svůj kufr k posteli a roztáhl závěsy. Výhled na promáčenou zahradu ho přiměl vrátit se ven a utáhnout uzávěr vody, kam byla zapojená hadice. Po příchodu do ložnice ho akorát dráždilo všudypřítomné ticho a nutilo do vzpomínek. Pustil se do vybalování.

Na psací stůl mezi odložené knížky položil mobilní telefon a pustil si hudbu.

Hlavou mu létaly vzpomínky. Na Paříž, Berlín, Řím, kde se s Václavem vášnivě milovali, a taky na San Francisco, Budapešť a Sofii, kde spolu chodili ruku v ruce, jako čerstvě zamilovaný pár. „Do háje s tím,“ zanadával, když vytáhl z kufru Václavovo zatoulané tričko. Všechno nechal a padl do postele, když mu jejich hádky vlivem vlastní fantazie narostly do obludných rozměrů. Příběh šťastného páru skončil. Polehával a prohlížel si v mdlém světle klíčenku, na které byla rytina san franciské tramvaje. Tenhle suvenýr splášil na tamním letišti, ostatně jako většinu toho, co si přivezl z cest.

Zvedl se na loktech a prohlédl si pár hromádek svého šatstva, co si narychlo vzal z Václavova bytu. Většinu oblečení tam nechal s tím, že si pro ně pošle později. Vzhledem k žhavému vzteku, který však cítil, kdykoliv na něj pomyslel, tušil, že k tomu asi nikdy nedojde. Ať si s tím ten debil dělá, co chce.

Pozoroval zrnka prachu, jak se snášejí v paprscích světla k zemi. Teplo v místnosti za krátko způsobilo, že propadl hlubokému spánku. Probudil ho teprve svit v jeho obličejí v pozdním odpoledni.

Vešel do kuchyně, velké místnosti se stolem pro šest lidí, Matka se už činila u plotny, zatímco otec si opřený v židli četl zprávy z mobilu. Karel Valeš pracoval v místní fabrice na výrobu auto dílů, jako kvalitář, jeho žena Olga byla učitelkou na základní škole. Adrian se napřed trochu nesměle zarazil u průchodu, ale nakonec překonal ostych a vkročil dovnitř s úsměvem.

„Ahoj, Adri,“ otočila se po něm matka, ještě dřív, než otec stačil vzhlednout. „Nenapadalo nás, že tu budeš. Spíš, že jsi šel do města.“

„Ne, usnul jsem nahoře,“ hlesl a usmál se na otce, který mu kývl na pozdrav. Od dob, co věděl o jeho orientaci, se z jeho chování nikdy nevytratila jakási obezřetnost. Adrianovi bohatě stačilo, že ho nezavrhl. Možná tomu dost přispělo, že rodiče měli ještě Tomáše a Irenku.

„Jak bylo?“ zeptal se jich ze zdvořilosti.

„No, jak,“ pokrčila matka rameny a promíchávala směs na špagety. „Já měla typický školní den, jakých do důchodu ještě bude.“

„Irena tu ještě není?“ podivil se.

„Ne, vrací se pozdě,“ odpověděl mu otec, který odložil mobil a zkoumavě ho pozoroval. „Jedí na střední školu až do Jablonce.“

„Aha,“ přikývl a opřel se rukama o stůl. „Co studuje?“

„Dostala se na uměleckou školu,“ řekla matka pyšně. „Na tu bižuterní, co je na Horním náměstí. Dělá se tam teď hodně design. Je na grafice.“

Adrian si vzpomněl na vlastní pokreslené školní sešity a ucítil k sestře sounáležitost i jemné bodnutí žárlivosti, že se svým talentem nějak naložila. „Tak to je super,“ přitakal.

„Někdo nám asi vykradl poštovní schránku,“ skočil jim otec do řeči. „Byla vybraná, když sem přišel.“ Adrian netušil, proč ho to tak vzrušuje, když si léta nechával vše zasílat do firmy.

„Třeba to Marek vzal zpátky na poštu, když viděl, že schránka přetejká,“ usoudila matka.

„To nebyl pošťák, ale já,“ ozval se. „Je to všechno na stolku v obýváku.“ Podívali se na něj jako na magora, když se opovážil dotknout jejich pošty. „Vadí vám to?“

„Ne,“ řekli sborem, ale bylo vidět, že je to zaskočilo. Nemohl uvěřit, že si jeho přítomnosti odvykli tak moc, že mu nedůvěřovali.

„Takže,“ začal otec, aby to rychle zamluvil jiným tématem. „Co plánuješ, Adriane?“

„Karle!“ sykla matka.

„No, co? To se ho nemůžu zeptat?“ Otázky byly vlastně docela na místě. Adrian se poměrně zdráhal sdělit rodině důvod svého návratu. Prostě jen doufal, že má stále dveře otevřené. Jen matce dal najevo hrubé náznaky rozchodu, když bylo třeba uniknout.

„Nevím přesně, ale asi si najdu nějakou práci a pak uvidím, co bude dál,“ nadhodil nerozhodně a sedl si ke stolu.

„Chceš se vrátit do Prahy?“ zajímalo matku.

„V nejbližší době ne,“ zavrtěl hlavou. Snažil se zakrýt bolestný výraz. Tu práci měl rád. Bylo těžké se vyrovnat se ztrátou toho, co mu do života přinášela. Celé to město, ne jen sám Václav, se mu teď stalo monumentem bolestných vzpomínek a padlé kariéry.

„V hospodě U Lípy hledají číšníka,“ nadhodila. „Můžeš se tam jít pozeptat.“

„To nemyslíš vážně?“ zakročil otec. Adrian se zmateně díval z jednoho na druhého, zatímco na sebe němě křičeli a gestikulovali rukama. „Můžeš jít k nám,“ zamluvil pak její nápad. „Na logistiku, nebo na expedici.“

„Nehodlám se učit, jak plnit nákladňáky,“ řekl otráveně už při té představě. „Díky, ale takový blbosti dělat nechci.“

„No, jak myslíš,“ řekl otec lhostejně a zase sáhl po mobilu. „Buzno,“ šeptl ještě schválně dost nahlas.

„Karle!“ zasyčela na něj znovu matka a do příchodu Ireny na sebe jen vrhali pobouřené pohledy.

2.

Pára vytvořila na zrcadle neprůhlednou clonu. Adrian, jakmile vylezl ze sprchy, do ní bez zaváhání napsal slovo *melancholie*. Pohlédl na svůj odraz v úzkých písmenech. Z krátkých, pružných plavých vlasů mu odkapávala voda a oči měl skelné, jako při nemoci. Nebylo divu, že se po něm matka tak často otáčela při vaření. Vypadal natekle, jako ubulené děcko. Pustil do umyvadla studenou vodu, aby se vzduch v koupelně trochu ochladil. Pak do proudu strčil dlaně a opláchl si obličej.

Večeře proběhla ve větší tichosti, než byl zvyklý. S Václavem si vždycky povídali. Tady povídala především matka, ale bylo na ní vidět, že se jen snaží zakrýt rozpačitou atmosféru. Tu vyvolával otec i jeho mladší sestra letným očumováním. Bylo to šest let. Odstěhoval se do Prahy hned po maturitě. Nemohl říct, jestli to rodiče šokovalo, nebo ne. Tehdy se o jejich pocity nezajímal. Toužil jen po tom vypadnout s Chrastavy a užít si mládí. Přitom se vlastně jen lapil do pasti pracovního života, jako kterýkoli jiný člověk.

Seřel teď *melancholii*, která se pomalu roztékala po ploše zrcadla, a znovu si pozorněji prohlédl svůj slovanský obličej. Jeho o rok starší bratr vypadal skoro stejně. V obýváku byla na zdi zasklená jeho fotka z promoce, když dodělal bakaláře na univerzitě v Hradci Králové. Teď se snažil prodat za dalším papírem.

Adrian se rychle oblékl a vyšel na chodbu. Chystal se brzo ulehnout, protože byl stále unavený z cesty sem. Hned ráno se chtěl zastavit v hospodě U Lípy a zeptat se na tu práci.

„...ses ho mohla zeptat,“ zaslechl zezdola otcův vyčítavý hlas, kterým častoval svou ženu. Adrian logicky vydedukoval, že je řeč o něm. Připlížil se ke schodům, aby líp slyšel, co se děje v obýváku.

„Přece se ho nebudu hned ptát, proč se rozešli,“ ohradila se matka. „Navíc znáš našeho Adriana, jakej je to dobrák. Nechá na sobě dříví štípat. Určitě ho ten Václav podváděl.“

Otec něco tiše mumlal a tak sešel ještě níž. „...mi z toho na nic, že je gay. Taková škoda.“

„Kájo, nech toho. S tím nic stejně nenaděláš. Já jsem ráda, že je zase tady. Je mi jasný, že v týhle díře asi dlouho nezůstane. Byl zvyklý lítat po celém světě. Je to šance se s ním zas trochu sblížit.“

„No jo,“ zabručel otec a někdo z těch dvou zesílil televizi. Bylo mu jasné, že už nic nezaslechne, takže se zase vrátil nahoru. Chystal se zapadnout do své ložnice (matka už přestěhovala sušák k Tomášovi), když na něj ode dveří svého pokoje zasyčela Irenka.

„Hej brácha!“ Obezřetně se zarazil. „Pojď,“ kývla a zmizela uvnitř. Trochu rozpačitě vstoupil do místnosti, která se změnila z pokoje devítileté holčičky v doupě puberťačky. Všechny své životní rekvizity měla naházené v jedné skříni (poznal starý ručník s dalmatiny, který si brávala do Itálie) a zbytek propadal naprostému chaosu. Psací stůl měla plný sešitů, obrázků i líčidel. Postel a křeslo v rohu se topily v záplavě oblečení. Celou místnost osvětlovaly pouze žárovičky

přilepené kolem knihovny a taky podél okna. To už bylo zatažené plátěnou roletou.

Přes všechen ten nepořádek pokoj působil vřele a pozitivně. Irenka, oblečená jen ve volném triku a šortkách, zaběhla ke stolu a v následující vteřině ho oslnil blesk fotoaparátu. „Ježíši,“ hlesl a hledal nějaké předměty, aby vyzkoušel, zda neoslepl.

„Promiň,“ zachichotala se někde před ním. „Musela jsem tě vyblejsknout. Táta mi dal k nástupu do školy polaroid jako dárek.“

„Bezva, ale nemusela si mě přitom připravit o sítnici,“ nadhodil pobaveně.

Sedla si i s fotkou na postel a plácla rukou do rudého sedacího pytle na zemi. „Pojď si povídat! Jsem zvědavá.“

Trochu nervózně si sedl. Jelikož netušil, jakým člověkem se setra stala, nebo teprve míní stát, měl se raději na pozoru. Naklonila hlavu na stranu a on si všiml, že jí dlouhé vlasy splývají až k loktům. Nebyla tak slovansky stavěná, jako on a bratr. Její bledý obličej byl úzký a končetiny pohublé. Působila jako křehká lesní víla, co se omylem ocitla v říši smrtelníků.

Překřížila nohy a zeptala se. „Jaký to je v Praze?“

„No, vlastně jako všude. Jen víc možností a bordelu,“ řekl pobaveně.

„Už tady zůstaneš?“

„To ještě nevim.“

„Proč jsi nešel na vejšku jako Tomáš?“

„Tomáš je technickej typ po tátovi a to se asi vyplatí studovat. Myslim, že já na to nemám ani nervy ani intelekt. Představu, jakěj obor bych si vybral, jsem neměl před šesti lety a nemám ji ani teď.“

Jen přikývla. „Já budu ráda, když dám maturitu.“

„Tu dá každej,“ ubezpečil ji.

„Já ne.“

„To si taky myslí každej,“ uchlácholil ji. Rozhlédl se po pokoji a všiml si, že má u počítače vlastní tiskárnu. „Máš to tu moc hezký. Takový vybavený.“

„No, žiju si teď jako jedináček,“ řekla. „Brácha většinu roku na kolejích, ty někde lítáš...“

„Jo,“ hlesl a vybavil si Václava, jak si nechával sluncem nahřívát tvář, když sedávali venku na terasách a čekali na jídlo. „Ale s tím je konec.“

Zamračila se a dál její hlas zněl zúčastněně, jako by patřil mnohem starší osobě. „Naši říkali, že jsi gay. Takže... co se stalo s tvým klukem?“

„On... mě podváděl,“ přiznal a připadal si jako idiot. *Nechá na sobě dříví stípat.* To byl fakt tak průhlednej? „Je pilot, měli jsme spolu služby. Byly to naprosto... euforický tři roky. Jenže pro něj asi míň, než pro mě.“ Když to říkal nahlas, bylo to ještě víc zdrcující. Kdyby nebyl pitomec a nic si s ním nezačínal, měl by alespoň pořád tu práci. Zůstávat za takových okolností ve firmě se mu nechtělo.

Ségra mu podala balíček kapesníků a on si jeden vytáhl. „Díky.“

„Nechtěla jsem –“

„Ne, to je dobrý,“ řekl rychle. „Neviděla si mě šest let. Máš právo vědět, proč sem najednou tady, ne?“

Přikývla a podala mu fotku. V tom šeru s osvětlením ze žároviček nevypadal tak špatně. Nebýt jeho úděsných hadrů na spaní, vypadalo by to, jako focené někde v klubu.

„Docela pěkně fotíš.“

„Jo, ale teprve s tím začínám. Doufám, že se to zlepší, až budu na škole dýl a získám větší povědomí o perspektivě.“

„Není to těžký. Navíc vyfotit obrázek je rychlejší, než ho nakreslit,“ povzbuzoval ji k zálibě, kterou měl on sám. „Jak se ti vlastně líbí na střední?“

„Prima,“ pokrčila rameny. „První měsíc, chápeš. Je to ještě dost nepřírozený.“

Uvelebil se líp v sedacím pytlí. „Co lidi?“

„Ještě nevím,“ řekla. „Teprve budeme mít stmelovák. Některý holky jsou fajn.“

„To je dobře,“ hlesl a zadíval se do stropu barevného od žároviček.

„Máš nějaký věci z míst, kde jsi byl?“ zajímala se.

„Něco jo. Zajímalo by tě třeba lízátko ve tvaru penisu?“

„Cože?“

„No, ze San Francisca. Tam je to solidně teplý. Duhový chodníky a tak.“ Překulil se na břicho a začal novou kapitolu. „Už sis našla kluka?“

„Ještě ne. Teď mám tu školu, takže...“

„Jo, ale pak budeš mít práci, nebo další školu. Povinnosti budeš mít celý život a na jejich výsledcích existenčně záviset. Bav se teď.“

Doufám, že tě rodiče nekrměj těma pakárnama, že na kluky budeš mít čas potom? Bratra to asi celoživotně poznamenalo,“ řekl pobaveně. „Nebo snad už nějakou má?“

„Pokud vim, nemá,“ zasmála se.

Podíval se na digitální budík na jejím stolku. Bylo skoro půl jedenácté. „Vstáváš brzo?“ zeptal se jí.

„Docele jo.“

„Nechám tě vyspat, zejtra je taky den.“ Neohrabaně vstal. „Tu fotku si nechám, jo?“

„Bezva.“

Ještě se zarazil ve dveřích. „Nesejdeme se někdy v Liberci, až půjdeš ze školy? Chtěl bych si nakoupit nějaký oblečení. Skoro všechno jsem nechal u bývalýho. Doprovod by se šiknul.“

„Není problém,“ přitakala a vklouzla pod peřinu.

„Tak jo,“ pousmál se na ni. „Dobrou noc.“

„Dobrou!“

Potichu zavřel dveře. Poté zamířil k sobě do ložnice. Když tam vešel, řekl si, že to tam bude muset nějak zvelebit, protože v porovnání s pokojem Irenky to byl žalostný kumbál plný krámů. Opřel malinkou fotku o komín knih na stole. Když uléhal do postele, byl stále plný nejistoty, co mu přinesou následující dny a soužití s rodinou, které byl vzdálený tak dlouho.

3.

„Dobrej,“ pozdravil, když časně z rána vešel do prázdného lokálu. Zahradka před hospodou ještě nebyla rozestavěná a místní servírka znuděně vytírala podlahu. „Je tady pan Jílek?“

„Vzadu,“ řekla, aniž by se obtěžovala zjistit jeho úmysly.

Prošel kolem baru a zadíval se do kuchyně. Majitel tam právě rozmlouval s další ženou, podsaditou padesátnicí. Když si Adriana všiml, vyšel mu vstříc. „Zdravím, co si přejete?“

„Dobrý den. Jsem Adrian Valeš. Prý hledáte obsluhu.“

„Jo, to jo,“ přitakal. „Olina mi o tobě říkala,“ zmínil matku.

„Vážně?“

„Máš s tím nějaký zkušenosti?“

„No, tři roky jsem dělal barmana po Praze a stejnou dobu pak stewarda v letadle.“

„Super, poslední zápočet máš?“

„Ještě ne.“

„Tak ho z tý Prahy splaš, co nejrychleji, já bych tě bral. Můžeš na plnej úvazek?“

„Klidně na jakýkoli úvazek.“

„Super. Chudák Anička už je úplně hotová. Strídám ji jen já, jinak má celodenní.“ Ukázal k servírce, co se zmohla na chabý úsměv. „Budete se střídat v ranních a odpoledních. Na víkend tady mám

brigádnice, takže máte volno.“ Přimhouřil oči a prohlédl si ho. „Seš zatraceně podobnej svýmu bratrovi, víš to?“

„Co nadělám,“ pousmál se.

„Jestli máš čas, provedu tě tady. Zejtra přijď, podepíšeš smlouvu. Hlavní sezóna, kdy sem choděj rodinky s děckama na pohár, je pryč, takže už celkem klid. Zato kolem oběda a večera tu bývá fofr. Štamgasti, chápeš.“

Jen přikývl.

„Jo a neposlouchej místní kecy. Lidi to přeháněj.“

„Co lidi přeháněj?“ zamračil se na něj nechápavě.

„Máti ti o tom neřekla, jo? To teda koukám.“ Jílek si povzdechl.

„No, asi bude lepší, když se to dozvíš ode mě, než od těch místních opilců.“ Adrian znervózněl a založil si ruce na prsou. „Zkrátka, další obsluhu tak dlouho hledáme, protože minulá servírka...“ vyhlédl ven a ztišil hlas. „Byla zavražděna.“

„Cože?“ vyštěkl, než se stačil ovládnout. Na takovou informaci se však těžko mohl připravit předem.

„Ale, neboj, nemá to nic společného s podnikem,“ objasnil rychle. „Stalo se to v Machníně, ale znáš lidi, jak uměj kecat. Každou, která měla o tu práci zájem, místní sebranka zastrašila.“

„To se nedivím, Ježiši!“ zanádal. „No a... chytli ho?“

„Právě, že ne,“ zavrtěl majitel hlavou a promnul si vousatou bradu. Adrian přimhouřil oči. „Hmm, žádní podezřelí?“

„Mord parta vyslechla půl města. Jen honění duchů,“ uchechl se.

„To je teda síla,“ řekl popravdě. Všiml si, že Anna už dokončila úklid a někam zmizela. Asi to nechtěla poslouchat. Být to některý z jeho kolegů, asi by to cítil stejně.

„Ahoj Václave. Nepřišla mi nějaká pošta? Napiš mi když tak číslo zásilky, ať si můžu zažádat o posláním domů. Díky, Adrian.“

Se ztěžklým žaludkem odeslal SMSku a pak vyrazil na zahradu. Její dezolátní stav mu lezl krkem. Pustil se do shrabávání listů a utahování vodovodního kohoutu. Nemusel tak čekat, než zazní signál došlé zprávy od jeho bývalého protějšku. Přesto se nedokázal ubránit myšlenkám na něj. Doufal, že Václav projeví alespoň minimum zájmu, nemusel se zrovna plazit po kolenou.

Ale tak to bývá, když se dva rozejdou, utěšoval se v duchu. Už není důvod, aby se o sebe starali. S drobnými pracemi kolem domu se vypořádal rychleji, než doufal. Vrátil se tedy do pokoje a začal odnášet staré knihy do sklepa. Nesl už druhou várku, když ho napadlo, jestli by nebylo lepší věnovat je místní knihovně. Netušil však, jestli by měli zájem a tak pokračoval dál v úklidu, dokud se jeho životní prostor dostatečně nezvětšil. Bratrovu kytaru nechal na svém místě, protože si nepřál vidět jeho reakci, kdyby se s ní ve sklepě něco nedej bože stalo. Taky našel nějaké Irenčiny staré plyšáky a pečlivě je zabalil do dvou igelitových pytlů. Propracoval se ke svému starému oblečení na samém dně skříně. Když ho viděl, nedivil se, že ho tu před šesti lety nechal.

Vyrušil ho zvuk SMSky. Obávaný a tolik očekávaný zároveň. Dychtivě sáhl po mobilu. To jediné, co mu Václav poskytl, bylo číslo

rekomanda. Žádný pozdrav, žádné dotazy. Roztřeseně si povzdechl. Měl ho dost. Nicméně ještě toho dne sebral sílu, aby zatelefonoval na pražskou spádovou poštovní pobočku. Přál si dopis přeposlat do Chrastavy.

„Ahoj,“ pozdravila ho matka, jakmile s ubíhajícím odpolednem vešla do kuchyně. Měla na sobě černou sukni a halenku. Chodila tak do práce, co si pamatoval.

„Čau,“ hlesl a sundal z plotny hrnec vanilkového krému, který dělal k buchtám, co našel v mrazáku.

„Dal ses do vaření?“ přišla blíž a naklonila se k hrnci. „Jenže to bude stačit sotva pro tři.“

„Neumim vařit pro víc lidí,“ hlesl otráveně.

„To nevádí, táta si dá stejně maso,“ řekla s klidem. „Něco mu osmahnu.“ Sama si nandala do misky.

Sledoval, jak se u stolu láduje a vzpomněl si na to, jak ji otec okřiknul, když zmínila tu práci U Lípy. „Neřekla jsi, že tu bývalou servírku zabili,“ řekl nenuceně. Matka jen přikývla, protože měla plnou pusou. „Jak se vlastně jmenovala?“

„Čechová. Křestním asi Monika,“ řekla mezi sousty. „Trochu jsem se divila, že o tom sám nevíš. Byly toho plný zprávy.“

„Co se jí stalo? Vím jen, že to bylo u Machnína a vrah se prý nevypátral. Mimochodem, pozdravuje tě Jílek.“

Přikývla. „Našli ji v lese, nedaleko Kleinertovy vily.“

„Kleinertovy vily?“

„Taková barabizna, buď rád, že nevíš. Každopádně byla prý uškrcená. Trvalo, než ji našli. Nějakej pes ji vyhrabal. Bylo to v létě, takže si umíš představit, jaký to asi muselo bejt pro toho chudáka, co ho venčil.“

„Děs,“ řekl popravdě.

„Jo, hrozný. To víš, mladá holka, tak osmadvacet. Měla malýho kluka, ten skončil u babičky.“

„Co jeho táta?“ zeptal se.

„Neví se, kdo to je.“

„Opravdu skvělý pro to dítě,“ řekl ironicky. Zvenku zaslechl křupání štěrku, jak otec autem zaparkoval na svém obvyklém místě, vedle matčiny staré Škodovky. Když zavřel vrata, ještě párkrát své vozidlo obešel. Adrian zavrtěl hlavou. Tohle opatrování strojů, ať to bylo auto, nebo mobilní telefon, mu výsostně pilo krev. „Jak stará je tátova Dacie?“ zajímal se.

„Koupil ji asi před třemi týdny,“ řekla s nezájmem jemu vlastním.

„Čau, rodino,“ zahlaholil vesele, když vešel do kuchyně. „Ahoj, Olinko,“ věnoval letný polibek své ženě. Nato se vydal k plotně. „Copak to máme? Buchtičky! Ty si dám.“ Radostí si promnul ruce a Adrian s matkou si jen vyměnili udivené pohledy.

Pokoj ozařovalo slabé světlo vycházející z obrazovky Adrianova notebooku. Zobrazená stránka patřila novinám, které oznamovaly vraždu v Libereckém kraji tím nevkusným, bulvárním způsobem, aby i choutky těch nejzvědavějších byly uspokojeny. Moniku Čechovou (28 let) z Chrastavy, která byla týden pohřešovaná, našel náhodný

pejskař v okrese Machnín nedaleko Kleinertovy vily. Vražedná zbraň, kterou byla oběť uškrncena, se nenalezla. Vražda zůstává beze svědků. Policie vyslýchá známé i příbuzné oběti, aby mohla sestavit potencionální profil pachatele. Osířelého syna Iva (5 let) se ujala matka oběti, žijící rovněž v Chrastavě. Motiv zůstává neznámý. Podle odhadů policejních vyšetřovatelů Čechová nasedla do automobilu k osobě, kterou znala. Následně byla unesena na místo, kde byla zavražděna. Obyvatelům Chrastavy i Machnína se doporučuje zvýšená opatrnost.

Následující odkazy směřovaly na tituly ve stylu: „Jak se bránit, když vás napadne úchyl“, nebo „Nahlašte domácí násilí“.

Pod článkem nechyběly ani komentáře, kde výkvět národa a diskuzních trollů předváděl to nejlepší: „Určitě to byla děvka, a zasloužila si to.“ „Když je někdo blbej a vlezle úchylovi do auta...“ „Styďte se idioti! Mladá ženská zemře, zůstane po ní dítě a vy na ní ještě kydáte hnůj! Kéž by to potkalo vás!“

Adrian seděl u stolu a prohlížel si fotografie v mobilu, kde byli s Václavem. Nikdy ani neuvažoval nad možností, že by o něj přišel jinak než rozchodem. Běžně se nedalo počítat s něčím tak nevšedním, jako vražda. To si spíš představoval nějaké letecké neštěstí. Najednou mu přístroj začal v rukou vyzvánět, až nadskočil leknutím. Evidentně Václava přivolal vlastními myšlenkami, protože mu teď volal a on neměl sebemenší tušení, co mu říct.

Váhal, ale nakonec hovor přijal. Stoupl si k oknu a spatřil Irenku, jak po zádech padá do uhrabané hromady listí.

„Ahoj. Tak co ta pošta? Bylo to číslo rekomanda správný?“ zazněla zdvořilostní fráze a možná falešný důvod volání.

„Jasně. Díky.“

„Co děláš?“

„Jsem doma,“ hlesl a zamával na sestru. Všimla si ho a začala rozvernými gesty lákat ven.

Václav byl chvíli ticho, jak zvažoval co říct. „Možná bych se za tebou měl stavit. Co kdybychom to všechno ještě probrali?“

„Co všechno? Myslíš tebe?“

„Ne, spíš... to že ses tak rychle sbalil. Podívej, já myslím, že náš vztah byl dobrej. Nechci to všechno zahodit, jen proto, že seš impulzivní. Odešel jsi horkokrevně...“

„Cože? Budeš to svádět na mě? Podvádíš ty a já jsem ten špatnej?“

Václav mlčel. Evidentně se to v něm pralo. Chtěl se bránit, ale zároveň neztratit šanci to s ním urovnat. „Chci jen, abychom si to ještě zkusili vysvětlit.“

„Myslím, že šancí vysvětlovat si měl víc než dost,“ zavrčel otráveně.

„Dobře, necháme toho. Ještě ti zavolám, až trochu vychladneš.“

„Jak myslíš!“ sykl a zavěsil. *Zavolám ti, až trochu vychladneš.* No výborně. Takže Václav zvolil strategii „nic se vlastně nestalo“. Bude s ním manipulovat, aby ho dostal do kouta. Aby si začal myslet, že všechno zveličoval a celá situace je tak vyhrocená jen kvůli němu. Adrian silně zatoužil něčím praštit o zem. Tohle dobře znal. Celé by se to taky mohlo pěkně vyhrotit, kdyby Václav přijel sem a setkal se tu s jeho rodinou. V Adrianovi se zvedla vlna známé nedůvěry

k loajalitě rodinných příslušníků. Věřil, že Václav by byl schopný ho před nimi pořádně shodit. Udělat z něj nevyrovnanou citlivku a oni by mu ve své nezasvěcenosti uvěřili. To se nesmí stát! Natáhl si na omšelou košili černou mikinu a vyšel z pokoje, aby si venku poklábosil se sestrou a trochu se nadýchal čerstvého vzduchu.

4.

Za týden a půl se s Lípou docela dobře šzil. Nebylo tu moc věcí, které by ho mohly překvapovat. Den co den stejní lidé, stejné objednávky, stejné řeči nad pivem. Bývali tu pravidelně pošťáci, učitelé, chlapi z automotive, místní ochmelkové, čerstvě plnoletí středoškoláci a v malém zastoupení i náhodní návštěvníci.

Paní Kvapilová, kterou viděl prvního dne se vybavovat s Jílkem a která zde plnila roli kuchařky a výčepní dohromady, chystala za barem další várku piv. Do konce zavíračky zbývaly ani ne dvě hodiny. Adrian popadl ták a vydal se k Večerkovi.

„No to je dost, že jdeš,“ zachroptěl, když mu na odrbaný podtácek postavil orosenou sklenici a vydal se dál mezi stoly.

Cinknutí zvonečku oznámilo příchod dalšího hosta a on se lhostejně otočil. Do lokálu vešel vysoký, tmavovlasý muž s úzkým, nikoli nehezkým obličejem a rozhlédl se po volném stolu. Pak bez váhání šel k tomu v rohu místnosti, kde se vyčkávavě posadil. Adrian se ujistil v objednávkách okolních hostů a pak se vydal za cizím návštěvníkem.

„Co to bude?“ zeptal se už s trochou rezignace. Ta se mu vždy vkrádala do hlasu s první únavou.

„No, asi... Svijany jedenáctku. Do půl litru.“

„Jasně,“ řekl a otočil se na patě.

„Číšníku?“

„Ano?“ ohlédl se flegmaticky přes rameno.

„Vaříte ještě?“

„Maruško, vaříme ještě?“ kývl na Kvapilovou. Vyměnili si významný pohled.

„Ať si zajde na náměstí. Je tam hladové okno,“ houkla. Adrian se na něj pousmál a pokrčil rameny.

Bylo už něco po desáté. Adrian se ještě krátce zastavil před hospodou a zkontroloval, zda má všechny své věci. Teprve potom se svižným krokem vydal k domovu. Zářil byl nejspíš poslední teplý měsíc tohoto roku. S nástupem října se začalo ochlazovat. Tetelivě se zavrtal do límce své mikiny. Zafoukal silný vítr. Přimhouřil oči na cestu před sebou. Jako malí duchové se cosi bílého třepotalo u pouličních lamp. Z nebe se spustilo drobné mrholení a tak přidal do kroku. Když se ocitl u nich v ulici, strhl vylepené upozornění a snažil se na něj zaostřit přes clonu vody. Na papíře se zaleskla něčí fotografie. Zmuchlal si celý list do kapsy a vydechl si teprve, když dorazil do teplé předsíně. Stihl to akorát před lijákem.

Kolem obýváku prošel jen proto, aby rodiče zaregistrovali, že je zpátky.

„Adriane?“ zavolala na něj váhavě matka. Ten tón mu napověděl, že pro něj nemá zrovna radostnou zprávu.

„Co je?“ zeptal se, zatímco se schovával ve stínu chodby.

„Jen ti chci říct, že na víkend přijede Tomáš. I kvůli tobě. Překvapilo ho, když se dozvěděl, že seš tady.“